

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 czerwca 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu
Luksemburga

(Sprawa C-526/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczalność — Non bis in idem — Powaga rzeczy osądzonej — Artykuły 226 WE i 228 WE — Artykuł 29 regulaminu postępowania — Język postępowania — Dyrektywa 91/676/EWG — Ochrona wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego — Niezgodność przepisów krajowych z zasadami dotyczącymi okresów, warunków i techniki rolniczego wykorzystania nawozów — Minimalna pojemność dla składowania gnojówki — Zakaz rolniczego wykorzystania na gruntach o dużym nachyleniu — Techniki pozwalające na zapewnienie jednolitego i skutecznego rolniczego wykorzystania nawozów)

(2010/C 234/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, N. von Lingen i B. Smulders, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik, P. Kinsch, adwokat)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu pełnego i prawidłowego dostosowania się do art. 4 i 5 w związku z załącznikiem II częścią A pkt 1 i załącznikiem III ust. 1 pkt 1, załącznikiem II częścią A pkt 5 i załącznikiem III ust. 1 pkt 2, załącznikiem II częścią A pkt 2 i załącznikiem II częścią A pkt 6 do dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375, s. 1) — Procedura, warunki i okresy rolniczego wykorzystania nawozów — Minimalna pojemność dla składowania gnojówki — Zakaz rolniczego wykorzystania nawozów na gruntach o dużym nachyleniu — Techniki pozwalające na zapewnienie jednolitego i skutecznego rolniczego wykorzystania nawozów

Sentencja

1) Poprzez brak przyjęcia wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do art. 4 i 5 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego w związku z częścią A pkt 1, 2, 5 i 6 załącznika II oraz ust. 1 pkt 1 i 2 załącznika III do tej dyrektywy, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy rzeczowej dyrektywy.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 lipca 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy)
— Portakabin Limited, Portakabin B.V. przeciwko
Primakabin B.V.

(Sprawa C-558/08) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Reklama kontekstowa w Internecie („keyword advertising”) — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuły 5–7 — Wyświetlanie ogłoszeń reklamowych według słów kluczowych identycznych ze znakiem towarowym — Wyświetlanie ogłoszeń reklamowych według słów kluczowych odtwarzających znak towarowy z „małymi błędami” — Reklama towarów używanych — Towary wytworzone i wprowadzone do obrotu przez właściciela znaku towarowego — Wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy — Umieszczanie etykiet zawierających nazwę sprzedawcy i usuwanie etykiet ze znakiem towarowym — Reklamowanie przy użyciu znaku towarowego należącego do osoby trzeciej towarów używanych obejmujących, poza towarami wytwarzanymi przez właściciela, także towary mające inne pochodzenie)

(2010/C 234/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Portakabin Limited, Portakabin B.V.

Strona pozwana: Primakabin B.V.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Wykładnia art. 5 ust. 1 lit. a), art. 5 ust. 5, art. 6 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) — Prawo właściciela znaku towarowego do sprzeciwu wobec niedopuszczalnego używania jego znaku — Używanie — Pojęcie — Używanie znaku towarowego jako hasła w celu wyszukania w Internecie towarów oznaczonych tym znakiem za pomocą wyszukiwarki — Wyświetlenie linku do strony internetowej podmiotu dokonującego dalszej sprzedaży towarów oznaczonych tym znakiem

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania reklamodawcy zamieszczania, według słowa kluczowego identycznego ze wspomnianym znakiem lub do niego podobnego, które ów reklamodawca wybrał bez zgody właściciela w ramach usługi odsyłania w Internecie, reklamy towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, jeżeli reklama ta nie pozwala lub z trudnością pozwala przeciętnemu internaucie na zorientowanie się, czy reklamowane towary lub usługi pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.
- 2) Artykuł 6 dyrektywy 89/104, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że jeżeli używanie przez reklamodawców oznaczeń identycznych z danym znakiem towarowym lub do niego podobnych jako słów kluczowych w ramach usługi odsyłania w Internecie może zostać zakazane na podstawie art. 5 tej dyrektywy, to tacy reklamodawcy nie mogą co do zasady powoływać się na wyjątek ustanowiony w art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy celem uniknięcia takiego zakazu. Do sądu krajowego należy jednak ustalenie, na podstawie okoliczności właściwych danej sprawie, czy faktycznie nie miało miejsca używanie w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) lub c) rzeczony dyrektywy, które można by uznać za zgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle.
- 3) Artykuł 7 dyrektywy 89/104, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego nie jest uprawniony do zakazania reklamodawcy zamieszczania, w przypadku wpisania do wyszukiwarki oznaczenia identycznego ze wspomnianym znakiem lub do niego podobnego, które ów reklamodawca wybrał bez zgody właściciela jako słowo kluczowe w ramach usługi odsyłania w Internecie, reklamy dotyczącej dalszej sprzedaży towarów używanych, wytworzonych i wprowadzonych do obrotu w EOG przez owego właściciela lub za jego zgodą, chyba że istnieją uzasadnione powody w rozumieniu art. 7 ust. 2 dyrektywy 89/104, które motywują sprzeciw tego właściciela, na przykład gdy takie używanie skłania do myślenia, że między sprzedawcą a właścicielem znaku towarowego istnieją powiązania gospodarcze, lub gdy takie używanie w istotny sposób narusza renomę znaku towarowego.

Sąd krajowy, do którego należy przeprowadzenie oceny, czy w zawisłej przed nim sprawie istnieją takie uzasadnione powody:

— nie może stwierdzić — tylko ze względu na to, że reklamodawca używa znaku towarowego należącego do innej osoby z dodaniem określeń wskazujących na to, że dany towar jest przedmiotem dalszej sprzedaży, takich jak „używany” lub

„z drugiej ręki” — iż ogłoszenie reklamowe skłania do myślenia, że między sprzedawcą a właścicielem znaku towarowego istnieją powiązania gospodarcze lub że w istotny sposób narusza ono renomę tego znaku;

— jest zobowiązany stwierdzić, że taki uzasadniony powód istnieje, jeżeli sprzedawca usuwa bez zgody właściciela znaku towarowego, którego używa w ramach reklamy własnej działalności handlowej, wzmiankę o tym znaku zamieszczoną na towarach wytworzonych i wprowadzonych do obrotu przez wspomnianego właściciela i zastępuje ją etykietą, na której widnieje nazwa tego sprzedawcy, zatajając w ten sposób rzeczony znak, oraz

— jest zobowiązany stwierdzić, że sprzedawcy specjalizującemu się w dalszej sprzedaży używanych towarów oznaczonych znakiem towarowym należącym do innej osoby nie można zakazać używania owego znaku do celów poinformowania odbiorców o jego własnej działalności, która obejmuje, poza sprzedażą używanych towarów tej marki, sprzedaż innych towarów używanych, chyba że dalsza sprzedaż tych innych towarów może ze względu na swój rozmiar, sposób przedstawienia lub złą jakość istotnie naruszyć wizerunek znaku towarowego, który właścicielowi udało się dla niego wykreować.

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione, Włochy) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko Paolowi Speranzy

(Sprawa C-35/09) (¹)

(Podatki pośrednie — Podatek od podwyższenia kapitału zakładowego — Artykuł 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 69/335/EWG — Przepisy krajowe przewidujące opodatkowanie rejestracji czynności podwyższenia kapitału zakładowego spółki — Solidarne zobowiązanie podatkowe ciążące na spółce będącej beneficjentem oraz na notariuszu — Brak rzeczywistego wniesienia wkładów kapitałowych — Ograniczenie dostępności środków dowodowych)

(2010/C 234/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione (Włochy)